

A MEGVÁLTÁS CÉLBAÉRKEZÉSE

Jézus főpapi szolgálatának záró szakaszában kiemelkedő esemény fog lenni az a pillanat, amikor lezárul az emberei család kegyelemideje. Ekkor Jézus kimondja a végső és megmásíthatatlan döntését, amely minden ember sorsát véglegesen meghatározza. *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is.”* (Jel 22,11).

János apostol a Jelenések könyvében leírt látomásaiban végignézhette a bűn rendezésének és Isten igazságszolgáltatásának utolsó eseményeit. Azután viszont egy egészen más világ felé fordíthatta tekintetét. *„Ezután láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt... És én János láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szállott alá a mennyből”* (Jel 21,1-2).

Amikor kezdetben a Föld kikerült a Teremtő kezéből, akkor minden *igen jó* volt. A bűn azonban rendkívüli módon tönkretette és megfertőzte a hatezer éves történelme folyamán. Ezért van szükség arra, hogy a megváltottak részére meg legyen tisztítva, és újjá legyen teremtve, hogy a bűn minden átkától és következményétől felszabadult legyen.

Az *új ég és új föld* bejelentése viszont nem azt jelenti, hogy a régi meg fog semmisülni, és egy teljesen új Föld áll majd elő a semmiből Isten szavára. A Szentírás kétféle módon is jelzi, hogy itt csak minőségi megújításról van szó. Legmeggyőzőbb érv az, hogy miközben Isten a Föld újjáteremtését végzi, akkor a mennyei Jeruzsálem már itt van a Földön, egy számára megtisztított és elkészített helyen. János apostol ugyanis *„látta a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szállt alá a mennyből”* (Jel 21,2). Zakariás próféta pedig azt

láthatta, hogy hová fog leszállni. *„Bizony eljön az Úr, az én Istenem, és minden szent vele.”* *„És azon a napon az Olajfák-hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák-hegye közepén kettéválik... igen nagy völgyé.”* *„És az Úr lesz az egész Földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy”* (Zak 14,5/b; 4; 9).

Isten ígérete tehát nem vonatkozhat egy teljesen új Föld teremtésére, mert akkor nem erre a Földre hozta volna le az új Jeruzsálemet a Mennyből. A másik érv pedig az, hogy maga Isten jelenti ki, *„mindent újjá teszek”* (Jel 21,5). Nem azt mondja, hogy mindent újra-teremtek, hanem csak azt, hogy újjá-teremtek, vagyis a régi elemek újjáteremtését, megújítását végzi el.

Amikor az újjáteremtésnek ez az ígérete beteljesedik, akkor hangzik el Isten ajkáról egy újabb kinyilatkoztatás: *„Meglett!”* (Jel 21,6/a). Ez a kijelentés több dologra vonatkozik: Ekkor ugyanis befejeződött a bűn történelme. Diadalmasan beteljesedett a megváltás. Befejeződött a Föld újjáteremtése. Valóra vált Isten eredeti szándéka, a Föld benépesült az emberi családdal. Vagyis *„az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég”* (Jel 21,6) kezében tartotta mindvégig az események folyását. Amiket megígért, azok mind *„meglett”*-ek, azokból mindent megvalósított.

A Föld állapotát bemutató leírásban egy különös megjegyzést találunk: *„és a tenger többé nem vala”* (Jel 21,1/a). Ez jelentheti az isteni szándék fokozatos megvalósulásának a célba érkezését. Kezdetben ugyanis a teljes Földet víz borította. Az élet kibontakozásához viszont szárazföldet hozott elő Isten. Amikor pedig a bűntől megtisztított Földön már adott lesz a lehetőség Isten eredeti szándékának megvalósulásához, vagyis hogy *„töltsétek be a Földet”* (1Móz 1,28), akkor már tenger helyett inkább szárazföldre van szükség. Ha a bűneset nem következik be, akkor Isten

felszólítása valószínűleg azt jelentette volna, hogy fokozatosan emelkedett volna ki a szárazföld a vízből, hogy lakásul lehessen az egyre népesedő emberi család számára.

Isten újjáteremtő műve azonban nemcsak tárgyi vonatkozású, hanem a megváltottak életét is érintő változás, mivel akkor a bűn minden következménye el fog múlni az életükből. Mert *„az Isten eltöröl minden könnyet a szemeikről, és halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.”* (Jel 21,4).

Isten úgy fogja letörölni a megváltottak könnyeit, hogy megszünteti azok kiváltó okait. A legcsodálatosabb azonban az lesz, hogy Isten a szeretetének olyan sok ajándékával halmoz el bennünket, aminek hatására az előzőeket teljesen elfelejtjük. Ésaías próféta szerint *„a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak”* (Ésai 65,17).

A megváltottak különleges jutalma lesz az, hogy *„az Isten sátora az emberekkel”* lesz. (Jel 21,3). Istennek ez a sátora a Szent Várost, az atyai ház otthonát jelenti, amit Jézus ígért meg tanítványainak még a mennybemenetele előtt: *„Az én Atyámnak házában... helyet készíték nektek”* (Jn 14,2).

Ez az ígéret azt jelenti, hogy Isten az emberi családdal összeköltözik, és ezzel a világegyetem központja, Isten uralkodásának székhelye át tevődik ide a Földre. Ebben a beteljesedésben Jézusnak egy hasonlatát látjuk beigazolódni. Eszerint ugyanis tényleg jobban fognak örülni egy megváltott világnak a Mennyben, mint a 99 másiknak, amelyek soha nem vesztek el.

A győzőnek két ígéretet adott Isten: egyrészt azt, hogy *„örökségül nyer mindent.”*, másrészt *„annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem”* (Jel 21,7). Ez az ígéret azt jelenti, hogy a szentek nem idegenekként és szolgákként veszik birtokukba

az új Földet, hanem fiakként, örökösökként, mert ha *„Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök”* (Gal 3,29).

A megváltás megváltoztatja az Istenhez fűződő kapcsolatunkat, mert az Atya fiaivá fogad bennünket Krisztusban. Új személyazonosságot kapunk. Ezért ettől kezdve már nem a szolga engedelmességével viszonyulunk Hozzá, hanem a fiúság szeretetével. Mivel Isten valóságosan is fiainak tekinti a megváltottakat Jézusban, ezért uralkodásának különleges előnyeit és áldásait fogják élvezni.

Az istenfiúság többet jelent, mint egyszerűen Isten teremtményeinek lenni. Az el nem bukott világ lényei között különleges előjogok birtokosai az *„Isten fiai”*. Ők azok, akik Jób könyve szerint különleges alkalmakon összegyűlnek Isten trónja körül, és akkor *„együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak”* (Jób 38,7). Istennek ezek a fiai egy-egy teremtett világ fejedelmei, miként Ádám is az lett volna, ha Sátán el nem veszi tőle ezt az előjogot. Ezek a lények közvetlenebb kapcsolatot tarthatnak fenn Istennel. A megváltottak tehát ilyen minőségbe lesznek felemelve. Sőt, még ezek között az Isten-fiak között is nagyobb kiváltságot fognak élvezni, mert ők nem csak alkalmanként gyűlhetnek össze Isten trónja körül, hanem állandóan Isten közelében fognak élni, hiszen *„az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik”* (Jel 21,3).

„Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sosem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé széttépni nem lehet. Örökre magához kötött minket. 'Mert úgy szerette Isten a világot,

hogy az Ő egyszülött Fiát adta.' Nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza és mint áldozat meghaljon értünk, hanem Isten odaajándékozta Krisztust az elbukott emberiségnek. Hogy biztosítson változhatatlan békeszándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy Krisztus egygé váljon az emberi családdal, s örökre megtartsa emberi természetét... Fiának személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet és a legmagasabbra, a Mennybe helyezte. Az 'embernek Fia' az, Akivel megosztja a világmindenség trónját." (Ellen G. White: Jézus Élete 17. o. - Advent Kiadó 1989)

A Biblia szerint nem minden ember részesülhet abban a kegyelemben, hogy joga legyen az új Földet birtokba venni és rajta élni az örökkévalóságon át. Ezt az ígéretet Isten csak a győzőknek adja, akik mindvégig állhatatosak maradnak mellette. Csak azok mehetnek be az új Jeruzsálembe, akiknek neve beírva marad az élet könyvébe. (Jel 21,27).

Erre az ígéretre gondolt Jézus, amikor tanítványait oktatva figyelmeztette őket, hogy minek érdemes örülni. *„Ne azon örüljétek, hogy a lelkek engednek néktek; hanem azon örüljétek inkább, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.”* (Lk 10,20).

Ilyen életet ajánl fel Jézus minden embernek a megváltás evangéliumának örömhíre által. A választást és a döntést azonban ránk bízta. Ma még mindenki szabadon választhat és dönthet a saját sorsáról, mert Jézus elfogadja és jóváhagyja mindenkinek a személyes döntését. Döntésünkkel azonban annak következményeit is vállalnunk kell. Azt kívánom minden kedves olvasónak, hogy mindannyian a Krisztusban elnyerhető örökéletet válassza, hogy Jézussal együtt élve elnyerhesse az Isten fiúság csodálatos ígéreteit!